

– Sunnudagin koma lækarnir tó og siga mær, at eg skuldi oman aftur á intensivdeildina, tí tølini als ikki vóru góð, eg hevði fepur og ongan matarlyst. Læknarnir vildu halda eyga við tølnum alla tíðina á skíggjanum, og tað kundu teir ikki á seingjadeildini. Eg skuldi eisini í skannara, og har sóu lækarnir, at lunguni ikki sóu gott út, og at eg hevði ringan lungabruna, sigur hon.

– Eg fekk tað ikki betur, meðan eg lá á intensivdeildini, sigur hon og greiðir frá, at hon minnst næstan einki frá døgnum á intensivdeildini, tí hon var so illa fyri.

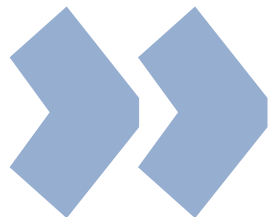
– Eg minnst, at eg havi ligið har. Eg minnst, at eg slapp at

síggja lítlusystur mína og mannin av og á, sum plagdu at sita uttanfyri úthurðina, so vit sóu hvønn annan, meðan vit tosaðu í telefon saman, hugleiðir hon.

Tvær ferðir um dagin komu ljósmøður inn og kannaðu barnið, og hon hevði tað gott alla tíðina.

– Eg hugsaði alla tíðina, at um diddan hevði tað gott, skuldi tað nokk ganga, tí eg skuldi nokk klára meg, sigur ElsaMaria, sum tó seinni hevur ásannað, at tað hava verið fleiri, ið hava stúrt um hana hesar dagarnar.

Manadagin hevði ElsaMaria tað eitt sindur betri enn dagin fyri, og enn einaferð væntaði hon, at hon fór at sleppa heim nokkso skjótt. Men týsdagin

Eg sá einki annað enn eygu í nógvum dagar. Eg eri ikki eitt serstakliga sosialt menniskja, men hetta er eitt tað ringasta, eg havi upplivað

var aftur heilt galið, tá hon fekk eitt herðindi hálvgun í ørviti av sjúku, pínu og andaneyð.

– Tá eg skuldi upp at eta, var pulsurni uppi á 150. Tað kendist, sum var eg við at kvalast. Eg fekk ikki luft, og pulsurni fór ikki niður aftur. Eg var inni í einum kamari og har var bara ein úthurð. Eg havi ongantíð verið so svøk fyrr. Eg royni at hála slangur og annað av mær og rann yvir til úthurðina og bankaði og sparkaði hana, meðan eg stríddist við at fáa hana upp, men eg fekk hana ikki upp, tí eg var so veik, sigur hon frá.

Ein sjúkrarøktarfrøðingur kom inn og fekk sissað Elsu-Mariu, og hon sær tá, at tað

standa fleiri folk uttanfyri og hyggja. Løtu seinni kemur ein lækni inn og sigur, at tey nú verða noydd til at taka barnið við keisaraskurði, tí ElsaMaria var so vánalig.

– Eg var so keddi, tí eg vildi ikki, at hon skuldi takast við keisaraskurði í viku 33, og eg visti eisini, at av tí at eg var sjúk, fóru umstøðurnar ikki at vera góðar, sigur hon rørd.

Olivia verður fødd

Tveir tímar seinni er ElsaMaria í skurðstovuni. Stovan er full av læknum og fakfólki í andlitsverju, handskum og kittli. Hon sær bara eygu, og hon minnst ikki enn tann dag í dag, hvør hevur verið inni á skurðstovuni